

Chichioacă Maria

0771 331 131

O exponată unică, iubirea

-proză-

Vechea galerie națională este una dintre puținele clădiri ce îți poate extrage admirația și uimirea, numa prin simpla coincidență a privirii tale îndreptate în direcția acesteia. Muzeul (construit inițial ca o sală pentru recepții și ceremonii în 1876) poate fi cu ușurință comparat cu un templu corintic așezat pe o înălțime de bază și abordat printr-un zbor impunător de pași. Frederick Wilhelm al IV-lea privește în zare, bronzul nedespărțindu-l de șaua pe care este călare: regele Prusiei și armăsarul său, doi camarazi ce și-au protejat țara și care au sfârșit prin a proteja intrarea la acest muzeu. La picioarele calului stau patru figuri feminine notabile, sculptorul decidând să le cioplească așezate, pentru ca eternitatea să nu le obosească.

Mă uit în stânga mea, văzând o altă figură feminină, însă de data aceasta una vie, a cărei inimă îi bate lângă a mea. Sângele care îi pictează bujorii și clădura pe care o emană trupul ei îmi dă o stare ușoară de confort, precum o nostalgie plăcută invocată de mirosul rafinat al mamei, sau gustul dulce al unui tort din copilărie. Însă confortul bine-venit (care îmi joacă prin vene și îmi gădilă toate sentimentele calde) îmi este întrerupt de către un gând, o realizare: “Cu cât o privesc mai mult, cu atât inima începe să-mi bată cu pasiune, pasiunea de a trăi alături de ea.”

De îndată ce gândul mi-a fost rostit în ecoul minții, ea și-a întors chipul în direcția mea, capturându-mi ochii căprui ce o cercetau. La rândul ei, Anya începe să mă analizeze, să îmi citească expresia feței în căutarea unei lămuriri. Albastrul din privirea ei parcă se adâncește, începând să arate ca un ocean îndepărtat, un ocean care mă vrăjește și în care ajung și eu mă adâncesc. Secundă cu secundă, ambii stăm năuci, neputând să ne desprindem din acest moment. Un alt gând îndrăzneț îmi trece prin minte: “Oare ea poate zări, în irișii mei, amorul ce i-l port?” Ce întrebare banală...

Oamenii din jurul nostru încep să se miște, indicând faptul că grupul se pune în mișcare către intrarea în clădire. Doar noi doi rămânem în același loc, precum statuile a căror picioare sunt unite cu pământul. Îmi deschid gura pentru a rosti o propoziție, însă înainte de a gândi ceea ce spun și de a le zice cu voce tare, ea se întoarce și pleacă, urmând elevii și profesorii din fața noastră.

Cu biletele cumpărate, am plecat în căutarea frumuseții într-un palat al artei, a cărui lungi coridoare, nesfârșite, sunt îngreunate de rame de lemn, ce car frumusețea tablourilor vestite. Le analizez pe fiecare în parte, ele la rândul lor analizându-mă, parcă așteptând o exclamare, un compliment pentru ca pe urmă să se mândrească și să se laude celorlalte expozate.

De o parte și de alta a primului salon stau două siluete subțiri și mlădioase. Le privesc atent hainele lungi, albe care se răstroarnă peste trupurile lor, iar fațetele fără cusur le sunt la fel de albe, obrajii lor fiind lipsiți de culoare, de viață. Pletele bărbatului sunt bucluate în valuri scurte, dese, iar părul ei este prins la spate printr-o bentiță ce se pierde printre șuvițele răzlețe, dându-le amândurora un aer angleic. Aceste două statui nemuritoare ce veghează hotelul, stau și se privesc la nesfârșit, visând și suspinând la libertate. Două corpuri de piatră a căror soartă le-a fost predestinat de către omenire. Câte chipuri, câte locuri și câți ani au văzut ele...

Merg molcom, rotindu-mi gâtul de la o explozie de culori la alta, neștiind asupra căreia să îmi odihnesc ochii. Mătasea, frunzele, oamenii, fructele, toate par să fi fost aruncate într-un portal din care nu mai pot evada, tânjind să iasă din pânzele fermecate. Mă gândesc la creatorii acestor opere de artă, mă gândesc la harul ce le curgea prin vene și se scrugea printr-o pensulă. Mă gândesc la bucuria și iubirea ce le pompa din inimă, iar la celălalt har ce aceștia îl aveau: cel de a fi în euforie fără consumul unui drog. Pur și simplu puterea de a îți crea propria fericire.

Citesc numele unelor picturi și autorii lor: *Vânzarea lui Iosif* – Frederick Overbeck, *În vară* – Pierre-Auguste Renoir, *Iaminor de fier* – Adolph Menzel și *Călugărul de la mare* – Caspar David Friedrich. Rămân mai mult timp asupra ultimului tablou, încercând să găsesc tainele și sentimentele ascunse în acesta. Cercetez nuanțele de albastru și gri care au dansat împreună, combinându-se și rezultând un cer îngreunat de nori plumburii. Jocul de culori este idem cu cel al valurilor învolburate și zbuciumate de vântul prezent în pictură, însă doar imaginat în viața dinafara acesteia. Pe nisipul pământiu se vede o linie un pic rotunjită, o siluetă îmbrăcată în negru. Ce unire captivantă: călugărul și marea... Care ar putea fi înțelesul secret al acestei combinații? Oare poate reprezenta singurătatea acestuia? Să însemne oare zbuciumul ce credinciosul îl poartă în suflet, în inimă? Sau să fie doar o simplă idee? O idee ce pare fictivă...

Îmi continui singur drumul prin muzeu, ceilalți elevi înaintând rapid prin camere. Mă așez pe o bancă pentru a captura acest moment, această amintire: pocnetul parchetului, mirosul lemnului, priveliștea portretelor, materialul moale al banchetei și gustul curios al prafului stârnit.

Un alt corp se așează în dreapta mea, lăsându-și greutatea pe perna vișinie. Iar eu uit, pentru un fragnemnt de secundă, să respir...

Chichioacă Maria

12/01/2022